

ELS MICROMAMÍFERS DEL CAU DEL ROURE (SERINYÀ. GIRONÈS)

Gabriel Alcalde i Gurt

Els micromamífers que estudiem aquí provenen de la tria del sediment d'una columna de mostres que en l'estiu de 1978 Jordi Barris prengué en el Cau del Roure (Serinyà). Aquest jaciment es descriu en un altre treball presentat en aquesta mateixa assemblea (Barris J. "El jaciment arqueològic del Cau del Roure").

Les mostres foren preses cada 10 cm. en els nivells que contenien restes eneolítiques i paleolítiques (8 en el nivell Eneolític -entre unes fondàries de 120 i 200 cm- i 4 en el Paleolític -entre els 200 i els 240 cm.-).

La repartició per talles de les espècies de micromamífers és la següent:

	ENEOLÍTIC								PALEOLÍTIC			
	120	130	140	150	160	170	180	190	200	210	220	230
<i>Fondàries</i>	130	140	150	160	170	180	190	200	210	220	230	240
<i>Erinaceus europaeus</i>	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1
<i>Sorex araneus</i>	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
<i>Talpa europaea</i>	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
<i>Eliomys quercinus</i>	1	-	-	-	1	-	-	1	-	-	1	-
<i>Microtus arvalis-agrestis</i>	3	1	8	9	4	6	3	1	2	1	1	1
<i>Pitymys duodecimcostatus</i>	1	-	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-
<i>Arvicola terrestris</i>	1	1	1	2	1	1	1	1	-	-	-	-
<i>Microtus oeconomus</i>	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-
<i>Apodemus sylvaticus</i>	1	1	-	1	2	1	-	-	1	1	-	-

(les xifres indiquen NIM)

Els micromamífers, encara que poc abundants degut a que provenen de mostres de poc volum de sediment (uns 3.000 g. cada mostra), ens permeten apuntar algunes hipòtesis.

Entre les talles amb restes eneolítiques i les talles amb restes paleolítiques, no observem cap diferència remarcable de les espècies representades ni de les seves proporcions. En totes les talles les restes més abundants pertanyen a *Microtus arvalis-agrestis*.

Per a comparar aquestes observacions tenim dades dels micromamífers de la cova de l'Arbreda, situada a pocs metres de distància. D'aquesta cova s'han estudiat els micromamífers d'una columna amb una potència de 95 cm. de la que la seva part inferior es troba de ple en el moment Solutrià (Alcalde, 1980). Els elements més abundants són el *Microtus arvalis-agrestis* en la part inferior de la columna i el *Pitymys duodecimcostatus* en la superior.

Comparant la repartició de les restes del mostreig del Cau del Roure i de la columna presa a l'Arbreda, i tinguent ademés en compte l'absència d'una representació notable d'espècies forestals i la inexistència de diferències significatives en els micromamífers entre els nivells amb restes Paleolítiques i Eneolítiques, apuntem la possibilitat de que tot el sediment d'on estudiem les restes de micromamífers hagi estat dipositat en moments paleolítics. Si això es confirmés, significaria que els homes de l'eneolític haurien dipositat els seus morts enterrats en el sediment Paleolític.

Referent al clima i el paisatge contemporani del reompliment del Cau del Roure, podem aportar algunes apreciacions. A l'excepció del *Microtus oeconomus*, les demés espècies són corrents encara actualment a Catalunya.

El paisatge estaria format principalment per espais oberts -secs, humits i pantanosos- (*M. arvalis-agrestis*, *P. duodecimcostatus*, *A. terrestris*, *M. oeconomus*) amb alguns indrets boscosos (*E. quercinus*, *A. sylvaticus*).

La presència de *Microtus oeconomus* mostraria un caràcter fred del clima. La repartició actual d'aquesta espècie té el seu límit septentrional al Nord d'Holanda.

BIBLIOGRAFIA

- Alcalde, G. (1980). *Interés de l'estudi dels micromamífers per a la Prehistòria*. Tesi de Llicenciatura. Universitat Autònoma de Barcelona.
- Chaline J. (1972). *Les rongeurs du Pléistocène Moyen et Supérieur de France*. Cahiers de Paléontologie. Editions du CNRS.
- Chaline J. (1977). "L'évolution des paysages et des climats au Pléistocène Supérieur en France". *Approche écologique de l'Homme fossile*. Supplément au Bulletin AFEQ n° 47, pp. 161-170.
- Chaline J. (1979). "Les modifications des paysages et des climats de la fin des temps glaciaires en France (domaine boreal) relevées par les migrations de Rongeurs". *La fin des temps glaciaires*. Colloques Internationaux du CNRS, n° 271, pp. 97-104.
- Van den Brink F.H., Barruel P. (1971). *Guía de campo de los mamíferos salvajes de Europa Occidental*. Editorial Omega.